

Vert l'Avenir

Publicatie van de CNE AG

Septembre 2020

<http://team.common.intranet/sites/CSC>
CSC@aginsurance.be
+32 2 664 89 25
Boulevard Emile Jacqmain, 53 JQ0

IN DEZE NUMMER

1. Edito
2. Bye bye Alexandre, have a good sail !
3. Voortzetting van het interview met Alexandre
4. Schaduwwerkers
5. Binnekort in uw Vert l'Avenir

« Samen gaan we hoger »

Edito

Dit jaar zullen er veel omwentelingen zijn geweest in ons dagelijks leven. De coronaviruspandemie zal een enorme impact hebben gehad op de organisatie van het werk en het gezin, op onze vrije tijd, onze vakanties en ... op de organisatie van de sociale verkiezingen.

De laatste maanden zijn enkele van uw vertegenwoordigers vertrokken voor een welverdiend pensioen of om een nieuwe uitdaging aan te gaan, evenals de komst van nieuwe agenten in het team.

In dit nummer van Vert l'Avenir (dat een nieuwe look heeft), krijgen we de gelegenheid om het interview te lezen met Alexandre die na meer dan 10 jaar als vakbondsafgevaardigde de fakkel doortrekt en om enkele belangrijke mensen in het bedrijf, te vaak onzichtbaar, te belichten die al die maanden van zorgen en onzekerheid groot zijn geweest.

WIJ ALLEN AG-MEDEWERKERS ZIJN GEWELDIG

Door zich aan te passen, door flexibel en aanwezig te zijn op alle fronten, door verbeeldingskracht en creativiteit te ontwikkelen, door waakzaam en ondersteunend te blijven.

En om dit nummer van Vert l'Avenir af te sluiten, presenteren we u een kleine preview van wat ons de komende maanden te wachten staat.

Tot ziens Alexander, have a good sail !

Na 23 jaar dienst bij AG, waarvan meer dan 10 jaar als vakbondsafgevaardigde van CNE, is Alexandre Homez groen geworden door het ondertekenen van een exit-overeenkomst die hem op 1 januari effectief op pensioen stelt. Voor zijn vertrek wilden we weten in welke gemoedstoestand hij ons verliet. Hier is zijn Interview.

De eerste vraag is een beetje vreemd, maar het kan wat licht werpen op je reis. Alexandre, heb je in de loop van de jaren nog enkele opmerkelijke persoonlijkheden ontmoet?

Ja natuurlijk! Maar hier wil ik het hebben over degenen die me echt hebben beïnvloed. Eerst en vooral in de familiale omgeving en ik meet deze kans... ouders die me hielpen om mijn oriëntatiepunt op te bouwen. Vervolgens, in het onderwijs, een voormalig hoogleraar literatuur en rector aan IHECS, de journalistieke school die mij heeft opgeleid. In de professionele wereld heb ik in zeven verschillende bedrijven en drie verschillende landen gewerkt: Frankrijk, Luxemburg en België. Ik heb dus een aantal collega's leren kennen en waarderen. Van de een tiental topmanagers en leidinggevendenden die ik soms van dichtbij heb kunnen ontmoeten, heeft geen van hen mij blijvende herinneringen nagelaten. Integendeel, ik ben van mening dat het personeel van bedrijven over het algemeen beter verdient dan degenen die beweren hen te leiden.

En in de vakbondswereld?

Speciale vermelding voor een Nationaal Secretaris van het CNE; iemand die rechtdoor loopt ondanks een claudicatio na een bergbeklimmingsongeval. Een man met overtuiging die veerkracht heeft ontwikkeld en deze ten dienste heeft gesteld van een strijd voor een rechtvaardiger samenleving, ongeacht de gevaren die ermee gepaard gaan. Zijn onderscheidingsvermogen en zijn onfeilbare retoriek maken hem tot een bekwaam, onbevreesd en visionair man. Ik heb ook onder de vakbondsleden in het algemeen een gemeenschap van gedachten en een grote openheid gevonden, of ze nu groen, rood of blauw zijn. Mensen die in onze handelssamenleving werken voor het sociale goed en, ik geloof echt, voor het puurste desinteresse. Deze inzet heeft hen soms zelfs tot grote tegenslagen geleid op het gebied van hun werk, hun gezinnen en hun gezondheid.

De werkomstandigheden blijven verslechteren. Wat zijn de oorzaken?

Ik maak deel uit van de baby-boom en groot-boom generatie... een lange periode van observatie dan! Na de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog en juist omdat de noodzaak om in een meer egalitaire samenleving te leven een prioriteit was geworden, werd er een systeem van solidariteit opgezet dat aan de top van de sociale zekerheid stond en nog steeds staat. Tegelijkertijd werd een nieuwe financiële organisatie (Bretton Woods) opgericht die mogelijk in staat is om de vrije wereld te reguleren. Het duurde minder dan 30 jaar tot de oliecrisis van 1973. Andere crises volgden, waaronder die van 2008, en onlangs die van Covid-19, een gezondheidscrisis waarvan de economische uitkomst nog niet bekend is. Gedurende al die tijd, en vooral na de val van de Berlijnse Muur (1989), was het duidelijk dat de kapitalistische wereld, misschien door de afwezigheid van een directe tegenstander, op en neer begon te springen. Sindsdien leven we van crisis tot crisis, met de permanente verslechtering van de arbeidsomstandigheden als gevolg. Vandaag de dag zijn we getuige van de methodische ontrafeling van de sociale voorzieningen waarvoor onze ouders in de vorige eeuw hard hebben gevochten in naam van een zogenaamd ongrijpbaar principe: de kosten van arbeid zijn altijd te hoog. Deze antifoon is het kapitalistische systeem dat ons al tientallen jaren zonder onderbreking dient om de aandeelhouder-koningin die op zijn troon zit te plezieren en aan wie niets kan worden geweigerd..., een beetje zoals in een bijenkorf waar alle bijen blindelings werken voor het welzijn van de koningin.

"..." we leven van crisis tot crisis met de permanente verslechtering van de werkomstandigheden als gevolg. »

Alexandre, jouw visie op het bedrijf lijkt erg pessimistisch...

Onrealistisch. Kijk maar eens hoe het is: altijd meer winst, altijd minder delen en solidariteit. Wat de voordelen ook zijn, we blijven rationaliseren, 'kosten besparen', digitaliseren, personeel vrijmaken. We spelen gierig met salarissen als de productiviteit in onze landen vertienvoudigd is, als er meer dan ooit geld is. Op deze manier wordt de fermentatie van het protest in het bedrijf geïntroduceerd door een gebrek aan visie, een gebrek aan sociale rechtvaardigheid en, bovenal, imperialisme van de kant van de managers. Dit gezegd zijnde, zal de gezondheids crisis ongetwijfeld de situatie veranderen, maar de grondbeginselen zullen blijven bestaan.

Het bedrijf is niet de enige die erbij betrokken is.

Natuurlijk niet. Er was een tijd niet zo lang geleden dat de politiek uit de studiecetra van de vakbonden kwam Weg. Het resultaat was een sociaal beleid dat soms als buitensporig werd beschouwd. Geleidelijk aan zijn andere invloedssferen op de voorgrond getreden, soms ten nadele van degenen die gekozen zijn en wier taak het is om de burgers te vertegenwoordigen. Het VBO, Voka, Assuralia - om er maar een paar te noemen - lopen nu voorop en gaan mijns inziens verder dan hun oorspronkelijke missie door hun mannen in sleutelsectoren te plaatsen en toespraken te houden met als doel het sociale en economische leven van het land voor ideologische doeleinden vorm te geven.

Als de wereld in het algemeen zou veranderen, zou die dan deel moeten uitmaken van een meer globaal project?

Ja, het is hoog tijd om te beginnen. Een beetje zoals 'beyond the insurance', zouden we 'beyond Covid-19' moeten doen, d.w.z. gebruik maken van de gezondheids crisis om dingen te veranderen. Crisis in medische termen is het meest acute moment van de ziekte. "Krisis" in het Grieks betekent beslissing. Het is tijd om van koers te veranderen. Enkele van de wegen die de laatste tijd zijn besproken:

- Een groot Europees project ter versterking van het sociale beleid, zoals Jacques Delors tijdens zijn Europese ambtstermijn had bepleit. Deze keer met een gezondheidscommissaris. Maar we moeten verder gaan, om te beslissen over een universele toelage (waarover economen en sociologen van links en rechts in ieder geval sinds 1989 hebben gesproken), wat de enige manier is om de discriminatie tussen mannen en vrouwen uit te bannen. Tussen alleenstaanden en anderen. Tussen degenen die geluk hebben en degenen die dat niet hebben.
- Om de digitale transformatie te sturen en ervoor te zorgen dat zo weinig mogelijk mensen van deze evolutie worden uitgesloten.
- Investeren in cultuur en onderwijs, het ontwikkelen van de kritische zin van jongeren en hen bewust maken, ten overstaan van "sociale netwerkbedrijven", dat zij hen naar elektronisch cretinisme leiden.

Zoals gezegd lijkt het erop dat het kapitalisme zijn grenzen heeft bereikt. Maar wat moeten we er voor in de plaats stellen? Om concreet te blijven, is het misschien het beste om het te verbeteren door erin te slagen de voorwaarden te scheppen waar ecologie en economie elkaar aanvullen. Het lijkt geen twijfel dat het mogelijk is het kapitalisme terug te winnen door te overwegen dat het bedrijfsleven rijkdom creëert die voor het grootste voordeel van iedereen kan worden gebruikt. Maar dit zal veel moed en verbeeldingskracht vergen. Wat ik hier zeg is niet ik zeg het, maar de econoom-filosoof Luc de Brabandère.

Is het laatste woord optimistisch?

Ja, ik geloof dat de mens altijd in het middelpunt van alles staat en blijft staan. Zoals anderen hebben gezegd: *"Ik geloof in de mens, ik wantrouw de mens"*. Ik geloof ook dat de ene generatie niet minder goed is dan de andere en dat jonge mensen een verbazingwekkend potentieel hebben. Dit is het idee om in gedachten te houden en de boodschap van de hoop die moet worden overgebracht. En ik wil graag eindigen met twee positieve opmerkingen. De eerste komt weer uit de familiecontext waar we tussen goede en slechte tijden altijd hebben vastgehouden aan dit mooie Latijnse motto: *Spes et Fiducia, Hope en Trust*. De tweede komt van Nelson Mandela, die na 30 jaar gevangenisstraf zijn pacifistische politieke actie rechtvaardigde door te schrijven:

"Dominant, gedomineerd, alle slachtoffers: de enige oplossing is broederschap." Idealist Mandela?

Schaduwwerkers?

In maart, toen de opsluiting werd besloten, kregen we elke avond om 20 uur de gewoonte om te applaudisseren voor alle onbekende helden die door hun werk het land draaiende hielden: het verplegend personeel, aan het front, maar ook supermarktmedewerkers, transporteurs, postbodes, vuilnismannen, machinisten en treincontrollers, apothekers, ... Zoveel mensen die hun werk hebben voortgezet zodat België niet volledig tot stilstand is gekomen.

Als we bij AG meer dan 95% telewerken, dan was het voor sommige van onze collega's niet mogelijk omdat hun functie niet compatibel was met telewerken: receptie, post, logistiek, onderhoud, I&O Service Desk, IT Requests, ... Ze bleven dus elke dag komen, voornamelijk naar de site in Brussel.

Dankzij hen konden de dagelijkse werkzaamheden worden uitgevoerd, ook al stonden ze op hun kop: het ontvangen en sorteren van post en pakketten, het verzamelen en verdelen van post op trays, het verzenden van groene kaarten, documenten, het verzenden van niet-geautomatiseerde postomslagen, het voorbereiden van mailings en campagnes voor makelaars, het voorbereiden en verzenden van "Covid 19"-pakketten, het verwelkomen van de zeldzame bezoekers die langskwamen, ... De gebouwen werden elke dag onderhouden. De veilige terugreis werd voorbereid door het logistieke team, en het was geen gemakkelijke taak (gel bestellen, maskers, afgedekte bakken, ... Plaats de gel op strategische plaatsen, borden om de richting van het verkeer aan te geven en om u te herinneren aan de instructies die u moet volgen)!

Met deze paar regels willen we zeggen

DANK U

aan al die collega's die hun werk voortzetten, soms met een bal in hun maag, maar altijd met hun hart.

We hopen dat AG niet zal vergeten dat hun banen essentieel en onmisbaar bij het beheer van deze crisis zoals ze zijn op een dagelijkse basis!

Binnenkort in uw Vert l'avenir

- *De sociale verkiezingen vinden plaats in november: waarom zou je gaan stemmen?*
- *Derechten voor telewerken: het kost me moeite om thuis te werken!*
- *Verzendkosten veranderen... Zal ik verliezen? Zal ik winnen?*

Meer informatie in onze volgende edities...

Uw vakbondsteam van CNE

Thierry Bulpa

Monique Degeer

Benoît Hellin

Maria Jurado Marmol

David Pouteau

Unal Sauveniere

Michaël Sirlereau

Mustapha Souidi

Christina Trapletti

François Vanneste

<http://team.common.intranet/sites/CSC>
CSC@aginsurance.be
 + 32 2 664 89 25
 Boulevard Emile Jacqmain, 53 JQ 0